

е познавалъ лично, пише, че слѣдъ освобождението на България, Василь се прѣселва съ цѣлото си сѣмейство въ София „за да изпълни бащиното си и дѣдово завѣщание и остави коститѣ си България, за свободата на която тѣ сж страдали и загинали. Двамата му синове, видни въ столицата чиновници подъ името *Михаиловичъ*, не живѣха дълго слѣдъ смъртъта на баща си *Михаилиди*.“¹⁾

И тъй, отъ факта че х. Михаилъ е билъ изпратенъ отъ Сливенъ като делегатъ на готовитѣ за възстание Сливенци се види, че революционното тукъ движение е било силно и организирано. Приготовленията въ Сливенъ сж били голѣми и въ тѣхъ не сж участвували само гражданитѣ въ града, но и излѣзлитѣ вече въ Балкана Сливенски „хайдути“. Както се видѣ отъ една пѣсенъ по тия приготовления, на тѣхъ не е билъ чуждъ и самия *Индже Войвода*. По Ив. Добровски, който помни *завѣрата* въ Сливенъ, защото е ражданъ тукъ прѣзъ 1812 г., нейнъ водителъ е билъ самия х. *Михаилъ*. Добровски помни, какъ бащината му и други кѣщи сж били складирани съ пушки. Възстанието щѣло да избухне съгласно урѣчената дата на Великъ-день (1821 г.) Въ Сливенъ то е било осуетено съ залавянето на българската депутация при Свищовъ и немедленно слѣдъ това сж пострадали останалитѣ главни членове на Сливенския комитетъ, като *Сяро Барутчия*, *Чорбаджи Еню*, *Тодория Ексара* и т. н.

Прѣди да се занимаемъ съ послѣдицитѣ на Сливенското движение въ самия градъ, нека се повърнемъ пакъ къмъ Ромъния и видимъ подвижитѣ на Сливенеца *Сава Бинбаши*.

Споредъ *Ubicini*, *Сава* е упражнявалъ голѣмо влияние не само въ Ромъния, но и вънъ отъ нея, а при това, ползувалъ се съ голѣмо довѣрие и вѣра между *българитѣ*.

Както се каза, въ гвардията на *Сава*, когато е билъ въ Букурещъ, сж влизали най-вече българи.²⁾

¹⁾ Б с б., год. X, кн. II. Финансовия министръ въ първия Каравеловъ кабинетъ, Георги Желѣзковичъ е водялъ дъщеря на Василь х. Михайловъ (Михаилиди). Жена му е била отъ рода на Ангелъ Аврамовичъ, Свищовъ, братовчедъ на Алеко Константиновъ. Отъ тримата му синове: Михаилъ, Исидоръ и Жоржъ, първия е билъ помощникъ въ Браилската му контора, втория е служилъ прѣзъ врѣме на окупацията като висшъ администраторъ въ Добруджа, слѣдъ това контролоръ въ Бѣлг. Нар. Банка и врѣмененъ неинъ управителъ въ София, умрѣлъ е прѣзъ 1895 г., въ София, дѣто и оставя наслѣдници подъ името *Михаиловичъ*; третия Жоржъ *Михаиловичъ*, слѣдъ като е слѣдвалъ въ Женева, Парижъ и Гандъ по инженерство, върналъ се е въ България, като поддиректоръ въ Дирекцията на Общ. Сгради въ Изт. Румелия, а слѣдъ това като такъвъ въ София и умрѣлъ прѣзъ 1885 година.

²⁾ p. Regnault, p. 118; Prokenh-Osten, I, 24; Zinkeisen, I, 117; Panqueville, II, 310 и 406; Phillips въ The war of greek indep., изрично пише за „български наемници“ (Bulgarian mercena-